

OSUDNÝ OMYL TETY MARGE

Když druhý den ráno Harry sešel dolů na snídani, zjistil, že všichni tři Dursleyové jsou už usazení u kuchyňského stolu. Dívali se na zbrusu novou televizi, kterou dostal Dudley na uvítanou, když přijel domů na letní prázdniny; dlouho si už totiž stěžoval, jakou dálku musí chodit mezi ledničkou a televizorem v obývacím pokoji. Většinu letošního léta strávil Dudley v kuchyni; malá prasečí očka měl upřená na obrazovku a všech pět brad mu poskakovalo nahoru a dolů, jak neustále něco jedl.

Harry se posadil mezi Dudleyho a strýce Vernona, tělnatého hromotluka téměř bez krku a s mohutným knírem. Dursleyovi nejen že Harrymu nepopřáli všechno nejlepší k narozeninám, nikdo z nich dokonce ani nedal najevo, že by si všiml jeho příchodu do místnosti; Harry už však byl na tohle jejich chování natolik zvyklý, že ho nijak nevyvedlo z míry. Vzal si topinku a zadíval se na televizního komentátora, který právě předčítal zprávu o uprchlém trestanci.

„...varujeme veřejnost, že Black je ozbrojen a neobyčejně nebezpečný. Byla zřízena zvláštní horká linka, aby každý, kdo Blacka zahlédne, okamžitě tuto skutečnost ohlásil.“

„Není třeba nám říkat, že tenhle chlap je budižkničemu,“ odfrkl si strýc Vernon a zadíval se na vězně přes horní okraj svých novin. „Jen se podívejte, jak vypadá, povaleč jeden špinavý! Podívejte se na jeho vlasy!“

Koutkem oka střelil nevraživým pohledem po Harrym, jehož rozčuchané vlasy byly pro něj odjakživa zdrojem velké nevole. V porovnání s mužem v televizi, jehož vyzábělý obličej byl rámován chomáči

slepených pačesů spadajících až na ramena, si však Harry připadal jako úhledně načesaný manekýn.

Na obrazovce se znovu objevil komentátor.

„Ministerstvo zemědělství a rybolovu se dnes chystá oznámit...“

„Tak počkat!“ vyštěkl strýc Vernon a rozhořčeně na komentátora zahlížel. „Neřekli jste nám, odkud ten maniak utekl! K čemu jsou takovéhle zprávy? Ten šílenec může být zrovna teď někde v naší ulici!“

Teta Petunie, kostnatá žena s koňským obličejem, se prudce otočila a upřeně se zadívala z kuchyňského okna. Harry věděl, že teta Petunie by byla prostě radostí bez sebe, kdyby se právě jí podařilo zavolat na číslo té horké linky. Byla to nejvšetečnější ženská na světě, která většinu života trávila tím, že špehovala své nudné a zákonů dbalé sousedy.

„Kdy jim konečně *dojde*,“ vztekal se strýc Vernon a tloukl do stolu obrovskou zarudlou pěstí, „že jediné, co se s tím póvlm dá udělat, je všechny je oběsit?“

„Svatá pravda,“ přitakala teta Petunie, která stále ještě nakukovala do sousedovic fazolového záhonku.

Strýc Vernon dopil svůj čaj, podíval se na hodinky a poznamenal: „Asi už bych měl vyrazit, Petunie, Marge přijíždí vlakem v deset.“

Harry, jemuž se myšlenky toulaly v prvním patře u Soupravy pro údržbu košťat, se s nepříjemným šokem vrátil zpátky na zem.

„Teta Marge?“ vyjekl. „Sn–snad k nám *nejede* na návštěvu?“

Teta Marge byla sestra strýce Vernona. Přestože to nebyla Harryho pokrevní příbuzná (Harryho matka byla sestrou tety Petunie), byl po celý svůj život nucen říkat jí „teto“. Teta Marge žila na venkově v domku s velkou zahradou, kde chovala buldoky. V Zobi ulici příliš často nepobývala, protože nesnášela odloučení od svých drahocenných pejsků, každá její návštěva se však Harrymu vryla do paměti se všemi děsivými podrobnostmi.

Na oslavě Dudleyho pátých narozenin sešvihala teta Marge Harryho přes holeně vycházkovou holí, protože se jí nelíbilo, jak Dudleyho neustále porážel v člověče, nezlob se. O několik let později se náhle objevila o Vánocích, Dudleymu přinesla robota řízeného počítačem a pro Harryho krabici psích sucharů. Při poslední návštěvě, rok před Harryho nástupem do Bradavic, šlápl Harry nechtěně